

Jamsai

พรอยู่ใกล้ชีวิตกับคนที่ไม่มีตัวตนในความทรงจำ
อาจทำให้ได้พบกับคนสำคัญที่หลงหายไป

Medico X

จดลองอ่าน **ดรอสส์**

กับ

Memories **Jamsai** **แฟน(เพื่อน)**

จดลองอ่าน

Jamsai

จดลองอ่าน

may 112 เขียน
Raemin ทพ

Jamsai
Medico X
ครอสส์
กับ
แฟน(เพื่อน)

Jamsai
ครอสส์
กับแฟน(เพื่อน)

Jamsai
Medico X
ครอสส์
กับแฟน(เพื่อน)

Jamsai

ครอสส์
กับแฟน(เพื่อน)

รู้จัก นักเขียน

ตอนนี้จะเริ่มเขียนนิยายเล่มนี้ อุดสาห์คิดในใจว่าสบายละ ไม่ต้องไปสัมภาษณ์
คุณหมอมเหมือนคราวก่อน แต่พอเขียนไปได้สักพัก...ตั้งแต่ 50% ของเรื่องขึ้นไป
ก็รู้สึกว่าย้อยยย อะไรจะทรมานอย่างนี้ ไม่มีตอนไหนเขียนง่ายเลย ฮือๆ คือ
เต็มไปด้วยเรื่องราวและอารมณ์ทุกบรรทัด เหมือนเมทำนิยาย 2 เรื่องพร้อมๆ กัน
พากเพียรเชื่อมอดีตที่วุ่นวายเข้ากับปัจจุบันที่ยุ่งเหยิง ไหนจะดีเทลจิป่าเถื่อนที่ต้อง
ตามเก็บกวาดให้ครบอีก บอกตรงๆ ว่าเหนื่อยมาก รากเลือดดุด ตอนเขียนก็
เอาแต่บ่นครวญครางอยู่ในใจว่าจบสักทีๆ (แต่นิยายก็ยังไม่ยอมให้จบ ผ่านมม!)
ทำไมมันต้องยากขนาดนี้ด้วยนะ สรุปว่า...อ่านกันเถอะคะ (ฮา!) นักเขียนตั้งใจมาก
รับผิดชอบมากกก และคิดว่าเรื่องนี้คงไม่ทำให้ผิดหวังแน่ๆ ค่ะ ^^

May112

Facebook : May112

Twitter : @tanzmays

Website : www.may112.com

คุยกับ หูกวาด

สวัสดีค่า เองค่า ^o^ ตอนที่ทำงานเล่มนี้ อยู่เป็นช่วงที่ฝนตกบ่อยมาก
อะไรกัน นี่มันหน้าอะไรกันแน่ จะเข้าหน้าร้อนแล้วไม่ใช่เรอะ อากาศ
เปลี่ยนแปลงบ่อยๆ จนบางทีก็รู้สึกหงุดหงิดและจามบ่อยมากๆ เลยคะ
เพื่อนๆ ก็อย่าลืมรักษาสุขภาพกันนะค่า ไม่งั้นจะเป็นหวัดกันได้

- เร -

The 'Medico (s)' are educated students
in the medical profession...
They are exceptional, really rare, alluring and swag.
They are on the top and they know it. ❤️

Medico (s) คือกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการศึกษา
เกี่ยวกับศาสตร์ทางการแพทย์
เป็นพวกพิเศษสุดยอด หาดูจ๊ับยาก เสน่ห์แรง และมีสไตล์
พวกเขาน่ะโคตรเจ๋ง แล้วกักรู้ด้วยนะว่าตัวเองน่ะเจ๋งโคตร ❤️

บทนำ

สถานีสยาม

ฉันโดดลงจากรถไฟฟ้าเมื่อประตูเปิด ระวังเดินผ่านตรงไหนก็ตามที่พอจะส่องเห็นเงาตัวเองได้ ฉันก็จะแอบชำเลืองมองตลอด ไม่มีอะไรประหลาดหรือแปลกปลอมทั้งนั้น โอเค! สวยอะไรเบอร์นี้เนี่ยยยย ไม่แปลกที่แฟนจะรักจะหลง (ฉันอนุญาตให้อั้วก ขนาดฉันยังคลั่งไคล้ตัวเองเลย เหอๆ) เอาเหอะ ฉันกำลังจะไปพบคุณแฟนที่น่ารักที่สุดในโลก! แต่คิดถึงเขาฉันก็อารมณ์ดี ข้าวไม่ต้องกิน น้ำไม่ต้องดื่มละ เพราะมันอิมไปทั้งอกทั้งใจแล้วนะสิ ฮ่าๆ ก็แหม...การมีแฟนหล่อ น่ารัก นิสัยดีเนี่ย คือความโชคดีที่สุดในชีวิตซะนี้น้อยอย่างเราๆ แล้วใช่ปะ เท่านั้นยังไม่พอคะ ฉันยังโชคดีสองต่อได้เป็นแฟนกับผู้ชายที่มีอนาคตสดใส ทำงานมีเกียรติ และยังเป็นงานที่น่าภาคภูมิใจมากอีกต่างหาก แถนแทนแท้นนน...คุณแฟนฉันเป็นนักศึกษาแพทย์ค่ะ! (น่าจะพออวดได้เนอะ ไซ้มัย)

ปกติฉันไม่ต้องสวยหยาดเยิ้ม ไม่ต้องเช็กสภาพหน้าทุกห้านาทีเพื่อมาเจอ 'กราฟ' หรือก แต่เผอิญวันนี้ฉันไม่ได้เจอแค่กราฟนะสิ แต่กำลังจะไปเจอแก่นักศึกษาแพทย์ทั้งโขงเลยจ้า! โอ๊ยยยย ตื่นเต้นๆ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันจะได้เจอเพื่อนที่มหาลัยของกราฟ วันนี้พวกเขานัดกันไปเลี้ยงฉลอง

8

สอบมิดเทอมเสร็จ ใครมีแฟนก็ให้หนีบแฟนมาด้วย เพราะร้านชาบูมีโปรโมชัน มา 10 จ่าย 7 เลยต้องกวาดต้อนกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ ะฮ่าๆ! เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้คุณแฟนต้องขยาดหน้าว่าหลงมา คบผีญี่ปุ่นได้ยังไง วันนี้ฉันก็เลยต้องสวยตั้งแต่หัวจรดหาง มั่นใจทุกท่วงท่าเงี้ยแหละ

ก๊ก

"เอ๊ะ..."

ฉันดูทานด้วยความตกใจนิดหน่อยเพราะจู่ๆ ก็ถูกใครไม่รู้คว้าแขนเอาไว้ พอเหลียวกลับไปมองก็พบกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาดูอายุไม่ห่างจากฉันเท่าไร ดวงตาสีน้ำตาลเฉดอ่อนคู่นั้นกำลังจ้องมาด้วยความรู้สึกอันหลากหลาย มีทั้งความปีติยินดี ตกใจ เสียใจ ห่วงหา และคิดถึง ทั้งหมดคล้ายกำลังโอบล้อม...ไม่สิ เหมือนความรู้สึกพวกนี้กำลังคุกคามฉันอยู่มากกว่า! สายตาของผู้ชายคนนี้ทำให้ฉันอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก...รู้สึกอยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ ไปไหนก็ได้ให้พ้นจากสายตาของผู้ชายคนนี้สักที...

"เอ่อ...มีอะไรหรือเปล่าคะ"

ฉันตัดสินใจเอ่ยถาม ถ้าไม่ติดว่าเขาดูไม่เหมือนพวกโรคจิต ฉันคงจะกรีดลั่นสยามไปแล้ว อันที่จริงเขาดูหน้าตาดีเท่ากับดาราวัยรุ่นในซีรีส์ ตัวสูงบริด มีเค้าโครงเหมือนฝรั่งด้วย เขาควรไปรันเวย์มากกว่ามายืนจับมือถือแขนผีญี่ปุ่นอย่างฉันมัย ต้องมีอะไรทำให้เขาเข้าใจผิดแน่ๆ

"..."

"คุณ?"

เขาไม่ตอบแต่แรงบีบที่แขนกลับมากขึ้นจนฉันเริ่มรู้สึกเจ็บ อะไรเนี่ย!

"เอ่อ คุณ...รบกวนช่วยปล่อยแขนเราด้วยค่ะ!"

ฉันบอกเสียงเข้มขึ้น สะบัดแขนออกแต่คนตรงหน้าก็ยังไม่ยอมปล่อย สายตาของเขายิ่งมองก็ยิ่งเคร่งเครียด มีกระแสความไม่พอใจอย่างยิ่งยวดเพิ่มเข้ามาอีกต่างหาก แต่คนที่ไม่พอใจควรจะเป็นฉันมากกว่าปะ! จู่ๆ ก็โดนใครไม่รู้คว้าแขนเอาไว้ แถมยังบีบจนกระดูกแทบแตกแล้วเนี่ย

"คุณจะทำอะไรเนี่ย ปล่อยแซนเรานะ!"

ฉันเริ่มส่งเสียงอย่างไม่ค่อยพอใจ แต่ก็ไม่กล้าร้องดังมากเพราะ
อาจคน บอกละใครใครจะเชื่อมั๊ยว่าผู้ชายรูปร่างหน้าตาดีขนาดนี้กำลัง
ทำเหมือนจะจุด (?) ฉันทกลางวันแสกๆ นี่ฉันควรจะเริ่มกลัวได้แล้วมั๊ย หรือ
วันนี้ฉันสวยมากถึงขนาดมีคนมาคว่ำแซน ยืนจ้องตาไม่กะพริบอย่างเงี้ย

"เธอ..."

นั่นเป็นคำแรกที่เขาเปล่งเสียงออกมา ในดวงตาของเขาแสดงความ
กังวล สับสน มองฉันคล้ายไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น...แต่ไ้เกิดอะไรขึ้น
ที่ว่ามันอะไรละ ฉันต่างหากที่ควรจะมองเขาว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นทอตมอมมาอย่างผิดหวังอีกครั้ง ทั้งเศร้าและ
เหน้อยล้ำ ฉันสบตาเขาหมายจะตะโกนว่าให้เขาปล่อยมือสักที แต่กลับ
พบว่าตัวเองพูดอะไรไม่ออก คำพูดถูกกลืนหายลงไปใปาก หัวใจคล้าย
ค่อยๆ หลุดเลือนหายเมื่อได้สบตาสีน้ำตาลอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

สัญชาตญาณลึกๆ ของฉันเอาแต่กรี๊ดร้องให้ถอยห่างจากคนคนนี้
อย่าอยู่ใกล้เขา อย่ามองหน้าเขา อย่าไปยุ่งกับเขา...

"เธอไม่รู้หรือว่าฉันเป็นใคร"

เขาถามด้วยสีหน้าเจ็บปวดระคนโกรธเกรี้ยว แแรงบีบที่แขนก็เริ่ม
หนักขึ้นเรื่อยๆ

"ฉัน...ฉันจะไปรู้ได้ยังไง!"

ฉันตอบด้วยใบหน้าเหเยก เจ็บแขนจนแทบทนไม่ไหว แต่พอพยายาม
ดึงแขนตัวเองกลับ ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ยอมปล่อย นี่มันซักจะยังไงแล้วนะ!

"เธอไม่รู้จริงๆ หรือ!" เขาถามเสียงเข้มพลางดึงฉันเข้าไปใกล้มากขึ้น

"ฉันไม่รู้!!"

เขายังคงบีบแขนฉันแน่น ฉันสบตาของอีกฝ่ายที่จ้องมาอย่างไม่
กะพริบ เราใกล้กันเสียจนฉันเห็นม่านตาเขาขยายกว้าง ช่วงวินาทีสั้นๆ
อันเจียบงั้นนั้น มีบางสิ่งถ่ายทอดผ่านดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น น้ำตา...
น้ำตาที่ไม่รู้มาจากไหนก็เอ่อล้นออกมา กระทั่งมันไหลตกกระทบลงบนหน้า
ฉันจึงสำนึกได้ว่าตัวเองกำลังร้องไห้อยู่

ฉันร้องให้ทำไมกันนะ...

เมื่อเห็นหน้าตาของฉัน อีกฝ่ายกลับมีสีหน้าตกใจ ผู้ชายคนนั้นรีบปล่อยมือทันที เขาก็มองไปที่แขนฉัน พอเห็นรอยแดงจากการถูกบีบก็ทำหน้าที่เหมือนเสียใจมาก ยิ่งเห็นฉันร้องให้เขาก็ยิ่งรู้สึกผิด แต่ฉันไม่ได้เจ็บแขนมากขนาดต้องร้องให้ ฉัน...ฉัน...ให้ตาย ถ้าไม่ใช่แบบนี้แล้วฉันร้องให้ทำไม

น้ำตาคืออะไรนะ...

"อย่า!"

ฉันร้องเสียงหลงเมื่อเห็นว่าเขายื่นมือจะเช็ดน้ำตาให้ มืออีกฝ่ายชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ก่อนจะตกลงไปอยู่ข้างลำตัวเจ้าของ

"อย่ามายุ่งกับฉัน"

นั่นคือประโยคที่ฉันเค้นออกมาในสถานการณ์กระอักกระอ่วนนี้ อีกฝ่ายก็ถอยออกไปหนึ่งก้าวราวกับจะบอกว่าเขาไม่คิดจะต่อแยะอะไรอีก นั่นทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เขามองฉันคล้ายกำลังสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าก่อนจะมาหยุดที่กระเป๋าเป้ที่ฉันสะพายอยู่ มันไม่ใช่ซองราคาแพงอะไร เป็นเป้ธรรมดาคือที่ห้อยพวงกุญแจมหาวิทยาลัยกับเข็มกลัดคณะ 'เด็กมนุษย์' เท่านั้น ตอนนั้นเองที่รอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นบนหน้าอีกฝ่าย ดวงตาคู่นั้นทอประกายเจิดจ้า ประหนึ่งคนป่วยใกล้ตายที่ได้ยินว่ายังมีหนทางรอดอยู่ หัวใจฉันปลันกระตุกอย่างแรงด้วยรอยยิ้มน้อยๆ นั้น ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นความเจ็บหรือเป็นความสุขกันแน่

"..."

"..."

ฉันไม่พูดอะไรอีก อันที่จริงก็ไม่รู้จะพูดอะไร โหนๆ เขาก็ปล่อยแขนแล้ว ฉันก็อยากไปให้พ้นๆ เขาดีที่ เมื่อปาดน้ำตาที่ยังร้อนอยู่ออกฉันก็สะบัดตัวรีบเดินไปอีกทาง แต่กลับได้ยินเสียงทุ้มลอยตามมาอยู่ไกลๆ กับเสียงจอแจของผู้คน

"แล้วเจอกันนะ...จิบ"

ฉันหยุดเท้า หันกลับไปมองผู้ชายคนนั้นด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

พรีนพรีง นั่นมันชื่อฉัน! เขาเพิ่งโพล่งชื่อเล่นฉันออกมาจั้นหะรอ ทว่าเมื่อ
หันกลับมา เขาก็ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว ทั้งให้ฉันยืนมีน อั้ง งง สงสัยว่าเขารู้จัก
ชื่อเล่นฉันได้ยังไง เราไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน...เขาเป็นใครกันแน่
หรือฉันแค่หูฟาดได้ยินเขาเรียกชื่อตัวเอง?

12

1

Girlfriend of friends

แฟนเพื่อน

ฉันมาถึงร้านชาบูตามที่กราฟบอก พอไปถึงก็เห็นกลุ่มวัยรุ่นกำลังยืนคุยกันอยู่เต็มหน้าร้านซึ่งกราฟก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย พอเขาเหลือบเห็นฉันก็ส่งยิ้ม รีบเดินเข้ามาหาทันที จากนั้นก็แนะนำให้รู้จักกับเพื่อนๆ ของเขา แต่ฉันไม่มีแก็งใจจะจดจำอะไรใครทั้งนั้น คล้ายกับว่าการถูกผู้ชายจุดแขนกลางสถานีรถไฟฟ้าเมื่อสักครึ่งชั่วโมงที่แล้วได้สูบเอาพลังงานชีวิตไปจนหมดสิ้น ฉันรู้สึกห่อเหี่ยว เหนื่อย เพลีย ทั้ๆ ที่ควรจะกระตือกระต้าดีใจที่กราฟพามาเปิดตัวกับเพื่อนอย่างเป็นทางการแบบนี้

"จ๊ิบ เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมดูเหนื่อยๆ ไม่สบายหรือ"

กราฟคงสังเกตเห็นได้ เขาถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยพลา่งย่นมือมาทาบทบน้หน้าผากฉัน

"ตัวก็ไม่ร้อนนี่"

"ก็ใครบอกว่าตัวร้อนเล่า เราไม่ได้เป็นอะไรหรอก สงสัยหมดแรงหิวข้าวมากอะมั้ง" ฉันว่า

ใจจริงก็อยากจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กราฟฟัง แต่คิดว่าเล่าไปก็มีแต่จะทำให้เขาเป็นห่วงเปล่าๆ ยิ่งงั้นก็คงไม่เจอผู้ชายคนนั้นอีกอยู่แล้วละ ไม่น่าจะได้เจอ...ใช่! มันต้องเป็นแบบนี้แหละอยู่แล้ว ระหว่างทางมาที่นี่ฉันคิดวนเวียนหาคำตอบว่าเพราะอะไร ทำไม ยิ่งไง เกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นไม่หยุด แล้วก็ตกลงใจจะเชื่อว่าเขาอาจจะคิดว่าฉันคนผิดตั้งแต่แรกหรือเปล่า คงนึกว่าฉันคือคนรู้จัก แต่พอมองไปมองมาถึงได้รู้ว่าไม่ใช่ พอไม่ใช่แล้ว เขาก็คงงง สับสน มีน โกรธ เลยเพลอบีบแขนฉันซะระบมเลย เฮอะ! ไม่รู้ว่าผู้ชายคนนั้นมีความหลังอะไรกับผู้หญิงที่เขาคิดว่าเป็นฉันกันแน่ แต่ท่าทางจะเป็นความรักความแค้นแบบซึ่มลึกถึงวิญญาณเลยละมั้ง เอาเถอะ...ไม่ว่าจะรักหรือจะชัง ขออย่างเดียวอย่ามาลงผิดคนอีกก็แล้วกัน ส่วนที่ได้ยินว่าเขาเรียกชื่อ...นั่นก็อาจจะแค่หูผาด ฉันไม่ได้เห็นเขาเรียกชื่อฉันกับปากสั๊กหน่อย พอหันไปก็ไม่อยู่เหลือแต่อากาศ ฉันคงหูผาดไปเอง

"เฮ้ยๆๆ ผั่งผู้หญิงเค้าบอกว่าหิวแล้ว เข้าไปเลยก็ได้มั้ง ขาดอีกไม่กี่คน ให้ไอ้พวกเต่าคลานที่ยังมาไม่ถึงตามเข้าไปที่หลังก็ได้"

ผู้ชายสูงโปร่งท่าทางกวนแหวะโงกขึ้นเมื่อได้ยินฉันบ่นว่าหิวข้าวกับกราฟ นั่นทำเอาฉันอายนิดหน่อย แลดูเป็นเพียงคนเดียวที่หิวโหยจนทรนคนอื่นไม่ไหว

"ขาดไอ้ครอสส์ ไอ้อัฟแค่สองคนเองนี่งั้นพวกเราเข้าเลยเหอะ ไม่ต้องรอแม่ล่ะ ฮึดฮัดฉิบหาย"

โอ๊ะ...ฉันพยายามซ่อนสีหน้าประหลาดใจเอาไว้ เมื่อพบว่าคนที่เพิ่งพูดประโยคนี้หน้าตาเหมือนกับคนที่ตะโกนบอกว่าฉันหิวแล้วเบ๊ยยเลย โอ๊ะ! ฉันนึกขึ้นได้ว่ากราฟเคยเล่าให้ฟังว่าที่คณะแพทย์ฯ มีแฝดชายอยู่คู่หนึ่ง หน้าตาเหมือนกันยังกับแกะ ชนเป็นลิง ร้ายกาจจนได้ฉายาว่า 'แฝดนรก' ซึ่งสองคนนี่คงจะเป็นแฝดนรกที่ว่ำนั่นแหละๆ รู้สึกจะชื่อเว่ยกับวาวหรือยังงั้นละ อืม ได้เห็นตัวเป็นๆ ครั้งแรกอย่างนี้ ขนาดไม่ได้รู้จักก็ก็ยังรู้สึกได้เลยว่าฉายานั่นช่างเหมาะสมกับพวกเขาเสียนี้กระไร

"ยังเข้าไม่ได้ๆ เค้าจัดโต๊ะอยู่ รอก่อนๆๆ" มีคนร้องท้วงขึ้นมาก่อนที่ทุกคนจะแห่เข้าไปในร้าน

"แต่แฟนไ้กรรฟรอไม่ได้เว้ย! เค้าบอกรทิวมากกกก"

เอ๋ม...ฉันไม่รู้จะทำหน้ายังงี้ได้แต่ร้องอยู่ในใจว่าตูไปพูดตอนไหนพะ!

"เลิกกวนประสาทชาวบ้านได้แล้ววอ ยอทำให้เค้าไม่ยอมมากม่วมวงด้วยได้มัย เตี้ยวปัด! เอ่อ...แฟนกรรฟไ้มัย น่ารักจิงเลยยย ชื่ออะไรนะลูกป้าลืม"

สาวหน้าใสท่าทางร่าเริงใจดีขยับเข้ามาทักทายฉัน เธอไม่ได้แก่ขนาดจะเป็นป้าคนได้ เอาจริงจิง ฉันว่าเธอน่าจะรุ่นเดียวกับฉันด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนทุกคนจะเรียกเธอว่า 'ป้าเออย' กันถ้วนหน้า ก็แปลว่าเธออาจจะอายุมากกว่าทุกคนตรงนี้ล่ะมั้ง

"หนูชื่อจ๊ิบคะ" ฉันบอก

"โอ้ยยย ขนาดชื่อเล่นก็ยังไม่รักกกก กรรฟนี่เข้าใจหาแฟนนะ"

ประโยคนั้นเธอเหมือนหันไปพูดกับกรรฟมากกว่า เขาหัวเราะลั่นคล้ายถูกใจกับคำพูดนี้ (ฉันเลยพลอยปลื้มไปด้วย เพราะฉันน่ารักไปงี้) ก่อนจะแนะนำผู้หญิงตรงหน้าให้ฉันรู้จักบ้าง

"นี่คือป้าเออย พี่เค้าเคยเรียนแพทย์แต่ย้ายไปเรียนภาษาแทนละ ป้าเออยเป็นแฟนกับไอ้หนุ่มนะ...เฮล ที่เราเคยบอกจ๊ิบว่ามันเป็นจีเนียสของคณะเราอะ"

"อ้อ..."

ฉันมองไปที่ผู้ชายชื่อเฮล (คนที่บอกให้รอก่อน ร้านกำลังจัดโต๊ะนั่นล่ะ) ซึ่งกำลังคุยอะไรกับคู่แฝดนรกและกำลังหัวเราะเก๋ากๆ กันยกใหญ่ โห นั่นเธออัจฉริยะที่สอบเข้ามาด้วยคะแนนอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยตอนแรกฉันนึกว่าจะเป็นเด็กนิรโรคแบบใส่แว่นหนาๆ แต่งตัวเซ็กซี่ที่ไหนได้...นี่มันโอป้าจากซีรีส์เกาหลีชัดๆ

"ฝากจ๊ิบด้วยนะครับป้าเออย แฟนผมมาใหม่ ยังไม่ค่อยรู้จักใคร"

"จ๊าา~ มีความห่วงใย ไสๆ กุ้งกิ้งเหลือเกินน่น น่านมั้นไ้สเอนะ"

"โอ้ยยย คู่ผมไม่เท่าคู่ป้าเออยกับไอ้เฮลหรอก ผมจำได้นะว่าใครไม่รู้จักอนไอ้เฮลจนมันต้องเดินตามข้อตามขอโทษอยู่เป็นเดือน นำสงสารโคตรๆ จนทุกวันนี้ป้าเออยสั่งอะไรมันก็ยอมทำให้หมดทุกอย่าง ชัดใจไม่เคยมี โหะๆ"

กราฟพูดแห่ยี่คืน ฉันฟังแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้ ต่อมเพื่อการทำงาน
 เลยอะ! อายากรู้ว่าคู่นี้เค้าอะไรยังไง เริ่มคบกันตอนไหน เป็นแฟนกันได้
 ยังไงหนอ...เพราะเยลดูแบบนี้เหมือนคนนิ่งๆ ถ้ากราฟไม่บอก ฉันคงคิดว่า
 ป้าเออยจะต้องเป็นคนจีบเยลแบบคอยตามจ้อตามเอาใจตลอดนั่นๆ แต่
 กลับกันซะงั้นแฮะ! คิดภาพไม่ออกเลยว่าพวกจีเนี่ยสนิทเขาตามจ้อสาวเป็น
 ด้วยหรอ นึกว่าจะหยิ่งๆ อีโก้สูงชะอึ่ก

"อื้อยอ้ย มันผ่านมานานแล้วจ้า หมดโปρχ ไปแล้วเรียบร้อย ทุกวันนี้
 เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมากกว่า เดี่ยวนี้ใช้ให้ทำอะไรแต่ละอย่างต้องพูดจน
 ปากเปื่อยปากแฉะ"

"แต่ก็เห็นมันทำให้ทุกที"

"เอ๊ะ นี่นายว่างมากจนมีเวลามานั่งสังเกตชาวบ้านชาวช่องขนาดนี้
 เลยเหรอกกราฟ!"

ป้าเออยว่าพลางแกล้งทำหน้าที่สงสัยอย่างหนัก กราฟหัวเราะใหญ่

"เอ่อ เราเหมือนเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า"

คราวนี้เป็นเด็กผู้หญิงฝรั่ง...ไม่สิ น่าจะถูกครึ่งมากกว่าเพราะโครงหน้า
 ของเธอมีความละมุนแบบสาวเอเชียอยู่ด้วย พอเห็นเธอ ฉันก็รู้สึกเอ็นดู
 ทันที อาจจะเป็นด้วยความที่เธอตัวเล็ก ทำท่าบอบบาง ผิวขาวๆ แถมผมยัง
 หยักศกเป็นลอนอีกต่างหาก นี่มันตุ๊กตาบาร์บี้ชัดๆ เลยนะเนี่ย

"อืม ไม่นะ..." ฉันส่ายหน้านิดหน่อย ถ้าฉันเคยเจอผู้หญิงคนนี่จริงๆ
 ฉันไม่มีทางลืมเธอได้แน่นอน ก็ออกจะน่ารักน่าเอ็นดูปานนี้

"งั้นไม่เป็นไรจ๊ะ เราชื่อแพนเจียนะ ยินดีที่ได้รู้จักน้า"

โอย แคชื่อนางก็อลังการงานดาวล้านดวงไปแล้ว เทียบกับฉันที่ชื่อจีบ
 นี่มันอย่างกับนายกับบ่าวชัดๆ

"ดีจ๊ะแพนเจีย เราชื่อจีบนะ"

"แพนเจียเป็นแฟนเจ้าเชย คนที่ยืนหล่อๆ อยู่นู่นนั่นะ" ป้าเออยบอก
 พลังชี้ไปที่ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาแบบลูกครึ่งที่กำลังยืนคุยกับเยล กราฟ
 และคู่แฝดเว่ยว่า มองแล้วก็รู้สึกว้าวสองคนนี่ช่างเหมาะสมกันชะมัด
 ลูกครึ่งกับลูกครึ่ง หญิงสวยชายหล่ออะไรเทือกนั้น เดินไปไหนด้วยกัน

น่าจะเรียกสายตาจากชาวบ้านชาวช่องน่าจะ

"ป้าเอย หนูรู้ละ! เราชวนจ๊ิบมาเข้ากลุ่มแม่บ้านดีมีัยคะ"

"เออก็ดีนะ เอาจ๊ิบเข้ามาอยู่ด้วยดีกว่า เากก็เ้าท์กันสองคนในกรู๊ปมาตั้งนานละ ไม่ต่างอะไรกับห้องคุยส่วนตัวเลย ฮ่าๆ"

"เอ่อ ห้องกรู๊ปอะไรหรอคะ"

"ห้องแม่บ้านหมอนะจ๊ะ เอาไว้ปรึกษาและร่วมกันต่อต้านผู้ชายเผด็จการ!" แพนเจียตอบด้วยน้ำเสียงซึ่งขឹងขึ้นเล็กน้อย ประหนึ่งว่าเธอเคยถูกใครสักคนกดขี่ข่มเหงมานานยังงั้นละ เดาว่าแพนเธอคงจะหวงหน้าคูก็จะไม่หวังได้ไง...เจ้าตัวก็ช่างดูบอบบางซะเหลือเกิน คือเธอดูเป็นประเภทแบบถ้ำปล่อยทิ้งไว้กับลูกโป่งก็มีสิทธิ์จะลอยขึ้นฟ้าไปพร้อมๆ กับลูกโป่งนั่นละ ตัวเธอล็กมากจริงๆ เล็กเสี่ยจนฉันเหมือนช้างน้ำเมื่อยืนอยู่ข้างๆ

"งั้นเดี๋ยวก้อแอตไลน์แล้วลากจ๊ิบเข้ามาในกรู๊ปเลยนะ"

ฉันพยักหน้าตอบตกลงด้วยความเต็มใจ แม้ว่าฉันจะไม่เคยถูกกราวฟบังคับขู่เข็ญหรือต้องเผชิญกับความเผด็จการอะไรเทือกนั้น (ก็บอกแล้วว่า คุณแพนฉันน่ารักที่สุดในโลก ตามใจตลอดอะ โหะๆ) แต่ก็ถือซะว่าได้เพื่อนใหม่ มีอะไรก็จะได้เ้าท์มอยอัพเด็ดกันตามประสาผู้หญิงถึงผู้หญิง

"อ้าว! ใ้อ์ครอสส์มาแล้วนี่ไง มาพร้อมใ้อ์อัพเลย"

ฉันเหลือวไปมองตามเสียงที่โพล่งขึ้นอย่างช่วยไม่ได้...แล้วก็ต้องอ้าปากค้างทันทีที่ได้เห็นร่างสูงๆ กับดวงตาสีน้ำตาลเฉดอ่อนที่สุดนั่นอีกครั้ง! ช่วงขณะหนึ่งฉันเหมือนลืมหายใจต้องทำยังไง เป็นเขา เป็นผู้ชายคนนั้น! เป็นเขาจริงๆ ด้วย

ทำไมเขาถึงมาอยู่ตรงนี้! ได้โปรดอย่าบอกนะว่าเขาคือเพื่อนในคณะแพทย์ฯ ของกราวฟ...

ไม่นะ ไม่น่าใช่ มันไม่น่าจะบังเอิญอะไรแบบนี้หรอก ม่ายยยยย!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621729.html>